

MINISTERUL DE INTERNE
DEPARTAMENTUL SECURITĂȚII STATULUI

25059.41

D 008712, Vol. 1P21

STRICT SECRET

INFILTRAREA

CAZURI DE FOLOSIRE
A ACESTEI METODE OFENSIVE DE MUNCĂ
PENTRU CUNOAȘTEREA, PREVENIREA
ȘI CONTRACARAREA ACȚIUNILOR ÎNDREPTATE
ÎMPOTRIVA SECURITĂȚII STATULUI

Nr. 869

D 008712 / part 21

SERVICIUL EDITORIAL ȘI CINEMATOGRAFIC

1979

MINISTERUL DE INTERNE
DEPARTAMENTUL SECURITĂȚII STATULUI

STRICT SECRET

INFILTRAREA

CAZURI DE FOLOSIRE
A ACESTEI METODE OFENSIVE DE MUNCĂ
PENTRU CUNOAȘTEREA, PREVENIREA
ȘI CONTRACARAREA ACȚIUNILOR ÎNDREPTATE
ÎMPOTRIVA SECURITĂȚII STATULUI

Nr. 869

SERVICIUL EDITORIAL ȘI CINEMATOGRAFIC

1979

Colectivul de autori :

- colonel CIOABĂ DUMITRU
- colonel MARIN DUMITRU
- lt. col. PETREA ION
- lt. col. IONIȚA NICOLAE
- maior MERCE ILIE
- maior VASILE GHEORGHE

INFILTRAREA

CAZURI DE FOLOSIRE

A ACESTEI METODE OFERIM DE MUNCA

PENTRU CUNOAȘTEREA PREVENIREA

ȘI CONTRACARAREA ACTIUNILOR INDEPĂRTATE

IMPOTRIVA SECURITĂȚII STATULUI

Material documentar în sprijinul pregătirii de specialitate
a cadrelor de securitate.

I. NOȚIUNEA DE INFILTRARE

Cunoașterea, prevenirea, descoperirea și lichidarea activității desfășurate de elementele ostile impun încadrarea acestora cu informatori capabili, care să contribuie cât mai eficient la contracararea oricăror fapte de natură să aducă atingere securității statului.

În stabilirea celei mai corespunzătoare modalități de încadrare informativă trebuie avută în vedere situația operativă din fiecare caz în parte. În baza studierii temeinice a acesteia și a constatării necesității încadrării informative pe mai multe linii a persoanei urmărite se analizează, mai întâi, posibilitatea dirijării unor informatori care sînt deja în contact cu obiectivul. Dacă nu există astfel de posibilități, se ia în studiu varianta infiltrării unor informatori, iar dacă nici asemenea măsură nu este posibilă sau avantajoasă, se va acționa în vederea efectuării de noi recrutări.

Analizarea cu competență și responsabilitate a situației operative asigură adoptarea celei mai adecvate măsuri pentru cazul respectiv, uneori putîndu-se proceda simultan sau succesiv la dirijări de informatori, infiltrări sau efectuarea de noi recrutări.

Infiltrarea se realizează cu informatori existenți deja în rețea, dar care la momentul respectiv nu fac parte din cercul de relații, din anturajul celui urmărit. Ca metodă ofensivă a muncii de securitate, ea se impune a fi utilizată cu precădere în cazurile mai dificile, în care sînt urmărite elemente veritate, cu experiență în activitatea ostilă. Infiltrarea unor informatori bine selecționați și plasați în intimitatea persoanelor urmărite este o cale eficientă de rezolvare corespunzătoare a sarcinilor muncii de securitate într-un caz dat.

Prin infiltrare se înțelege realizarea cunoașterii dintre informator și persoana urmărită (atunci când nu se cunosc) sau reluarea legăturilor cu o astfel de persoană (în cazul în care s-au cunoscut anterior) și câștigarea treptată a încrederii acesteia, în scopul îndeplinirii unor sarcini informativ-operative.

Infiltrarea presupune deci, în primul rând, intrarea informatorului în contact cu persoana care prezintă interes pentru organele de securitate. Realizarea primului contact trebuie minuțios concepută și aplicată cu maximum de rigoare. Luarea celor mai corespunzătoare măsuri în acest scop are menirea de a asigura condiții favorabile permanentizării relațiilor informatorului cu cel contactat, în vederea atingerii treptate a principalului obiectiv vizat: câștigarea încrederii elementului urmărit.

Îndeplinirea acestui principal obiectiv reprezintă latura cea mai importantă a infiltrării, dar și cea mai dificilă. Ea necesită stabilirea de către informator a unor relații apropiate cu persoana urmărită, de așa natură încât aceasta să ajungă treptat să-i confieze din proprie inițiativă despre intențiile și activitatea sa ostilă, despre legăturile ce le are și alte aspecte de interes operativ. Numai faptul că s-ar întâlni în diferite împrejurări și că ar discuta despre probleme familiale sau de ordin general, fără vreun interes deosebit pentru organele de securitate, nu înseamnă câștigarea încrederii. Acestea sînt doar premise care, consolidate și dezvoltate, pot duce la reușita deplină a infiltrării.

Date fiind dificultățile ce le implică realizarea cu succes a unei infiltrări, de regulă, când se hotărăște o asemenea măsură se recurge la combinații și legende informative elaborate în baza situației operative existente la un moment dat și aplicate în strînsă legătură cu evoluția acesteia.

II. PREGĂTIREA INFILTRĂRII

Pregătirea infiltrării unui informator presupune: analiza situației operative; alegerea celui mai corespunzător informator; instruirea acestuia pentru infiltrare; folosirea împrejurărilor naturale și crearea de condiții care să faciliteze realizarea contactului cu persoana urmărită și câștigarea încrederii acesteia.

1. Analizarea situației operative existente.

Activitatea de analizare a situației operative existente constă în evaluarea acesteia prin prisma necesității realizării unei infiltrări în cazul dat.

Această analiză trebuie să asigure cunoașterea temeinică și aprecierea obiectivă a tuturor informațiilor cu privire la personalitatea elementului urmărit (vîrstă, profesie, loc de muncă, domiciliu, situație familială, antecedente politice și penale, trăsături de caracter, interese, aptitudini, inclinații, pasiuni, vicii etc.), precum și a datelor referitoare la natura activității ostile pe care o desfășoară sau la intențiile și legăturile ce le are; totodată, se impune cunoașterea tuturor posibilităților informatorilor și colaboratorilor dirijați deja pe lângă persoana în cauză și estimarea perspectivelor folosirii acestora în continuare.

În baza studierii și aprecierii realiste a datelor și informațiilor existente despre persoana urmărită se vor putea determina condițiile concrete în care se va acționa pentru înfăptuirea infiltrării.

Analizarea situației operative trebuie să reliefeze, printre altele, împrejurările favorabile realizării infiltrării. Aceste împrejurări pot fi multiple, variate, specifice fiecărui caz în parte și constau în: preocuparea unor elemente urmărite de a atrage noi persoane la activitatea lor ostilă; interesul pe care-l manifestă asemenea elemente pentru persoane ce exercită o anumită profesie, lucrează în diferite domenii ale științei și tehnicii, în obiective importante ale economiei naționale, în aparatul de stat sau obștesc ori fac dese deplasări în străinătate; tendința unor elemente de a stabili legături cu anumite servicii de spionaj, cu persoane din emigrația reacționară sau cu alți cetățeni străini; existența la anumite persoane urmărite a unor preocupări, preferințe, inclinații mai deosebite pentru știință, artă, sport etc.; interesele unor astfel de elemente de a obține anumite servicii, de a vinde sau a-și procura diverse obiecte ș.a.m.d.

Cunoașterea a cât mai multe amănunte cu privire la eventuale asemenea împrejurări specifice situației date permite alegerea celor mai potriviți informatori pentru infiltrare și conceperea modului concret de cum se va acționa în acest scop (variante de infiltrare; locul, timpul și pretextul intrării informatorului în contact cu persoana în cauză; modul cum va trebui să se comporte acesta pentru permanentizarea relațiilor cu persoana urmărită și pentru câștigarea încrederii ei; măsurile ce se vor lua pentru cunoașterea permanentă a felului cum procedează informatorul, a reacțiilor persoanei urmărite și a împrejurărilor noi apărute, în funcție de care să se poată întreprinde acțiunile ce se impun în vederea asigurării reușitei infiltrării).

2. Alegerea celui mai corespunzător informator.

Informatorul considerat cel mai potrivit pentru infiltrare se alege pe baza anumitor criterii, în funcție de particularitățile fiecărui caz în parte, de informațiile ce se impun a fi obținute de la și despre persoana urmărită, precum și de natura și conținutul altor sarcini informativ-operative.

În primul rând, un asemenea informator trebuie să prezinte interes pentru persoana urmărită din punctul de vedere al profesiei, funcției, relațiilor, antecedentelor, inclinațiilor și pasiunilor sale. Acest interes se impune să fie analizat în strânsă legătură cu scopul concret care se urmărește prin infiltrare.

Astfel, în cazul unei persoane semnalate că manifestă interes pentru un anumit gen de date cu caracter secret, va fi selecționat un informator care, prin funcție, loc de muncă, relații etc. să pară util acesteia tocmai pe linia interesului manifestat.

Atunci când se urmărește realizarea unei infiltrări pe lângă o persoană semnalată cu preocupări ostile, asupra căreia s-a hotărât să se acționeze în vederea recrutării ei, la selecționarea celui mai indicat informator se va avea în vedere ca prin acesta să se poată definitiva studiul asupra persoanei în cauză și crea condițiile necesare realizării scopului propus.

Interesul urmărit de elementul care face obiectul muncii de securitate reprezintă unul dintre factorii principali ce facilitează infiltrarea și, de cele mai multe ori, temeiul hotărâtor în baza căruia se realizează apropierea de persoana respectivă și câștigarea încrederii acesteia. De aceea, postura în care apare informatorul trebuie să fie reală sau cel puțin verosimilă, pentru a rezista la verificările efectuate de cel urmărit. În esență, deci, se impune ca informatorul ales pentru infiltrare să îndeplinească asemenea condiții, ori acestea să fie într-atât de firesc legendate, încât să trezească interesul persoanei urmărite sau să-i atragă cel puțin atenția că face parte din categoria celor de care are nevoie, în vederea realizării scopurilor sale.

Cunoscând interesul persoanei urmărite, respectiv ce informații și date caută, ce obiectiv vizează, spre ce categorie de persoane își îndreaptă atenția etc., ofițerul de securitate poate veni în „întîmpinarea” sa, așa cum s-a procedat în cazul relatat în continuare.

Un cetățean străin, reprezentant al mai multor firme occidentale, fusese semnalat că se ocupă cu culegerea de informații cu caracter secret despre țara noastră. În acest sens, atât în străinătate, cât și cu ocazia vizitelor frecvente pe care le făcea în România, sub pretextul că ar dori să ofere piese de schimb pentru navele comerciale, contacta cetățeni români, mai ales marinari, comandanți și secunzi de nave etc. În mod special însă manifesta un interes deosebit pentru a-și crea relații în rândul unor cetățeni români constructori de nave și funcționari din comerțul exterior.

În urma încadrării lui informative și a supravegherii cu ajutorul mijloacelor speciale a rezultat că unul dintre scopurile sale era de a se edifica asupra persoanelor pe care le contacta, mai ales în ceea ce privește locul lor de muncă, funcția,

Analizarea situației operative trebuie să reliefeze, printre altele, împrejurările favorabile realizării infiltrării. Aceste împrejurări pot fi multiple, variate, specifice fiecărui caz în parte și constau în: preocuparea unor elemente urmărite de a atrage noi persoane la activitatea lor ostilă; interesul pe care-l manifestă asemenea elemente pentru persoane ce exercită o anumită profesie, lucrează în diferite domenii ale științei și tehnicii, în obiective importante ale economiei naționale, în aparatul de stat sau obștesc ori fac dese deplasări în străinătate; tendința unor elemente de a stabili legături cu anumite servicii de spionaj, cu persoane din emigrația reacționară sau cu alți cetățeni străini; existența la anumite persoane urmărite a unor preocupări, preferințe, inclinații mai deosebite pentru știință, artă, sport etc.; interesele unor astfel de elemente de a obține anumite servicii, de a vinde sau a-și procura diverse obiecte ș.a.m.d.

Cunoașterea a cât mai multe amănunte cu privire la eventuale asemenea împrejurări specifice situației date permite alegerea celor mai potriviți informatori pentru infiltrare și conceperea modului concret de cum se va acționa în acest scop (variante de infiltrare; locul, timpul și pretextul intrării informatorului în contact cu persoana în cauză; modul cum va trebui să se comporte acesta pentru permanentizarea relațiilor cu persoana urmărită și pentru câștigarea încrederii ei; măsurile ce se vor lua pentru cunoașterea permanentă a felului cum procedează informatorul, a reacțiilor persoanei urmărite și a împrejurărilor noi apărute, în funcție de care să se poată întreprinde acțiunile ce se impun în vederea asigurării reușitei infiltrării).

2. Alegerea celui mai corespunzător informator.

Informatorul considerat cel mai potrivit pentru infiltrare se alege pe baza anumitor criterii, în funcție de particularitățile fiecărui caz în parte, de informațiile ce se impun a fi obținute de la și despre persoana urmărită, precum și de natura și conținutul altor sarcini informativ-operative.

În primul rând, un asemenea informator trebuie să prezinte interes pentru persoana urmărită din punctul de vedere al profesiei, funcției, relațiilor, antecedentelor, inclinațiilor și pasiunilor sale. Acest interes se impune să fie analizat în strânsă legătură cu scopul concret care se urmărește prin infiltrare.

Astfel, în cazul unei persoane semnalate că manifestă interes pentru un anumit gen de date cu caracter secret, va fi selecționat un informator care, prin funcție, loc de muncă, relații etc. să pară util acesteia tocmai pe linia interesului manifestat.

Atunci cînd se urmărește realizarea unei infiltrări pe lângă o persoană semnalată cu preocupări ostile, asupra căreia s-a hotărît să se acționeze în vederea recrutării ei, la selecționarea celui mai indicat informator se va avea în vedere ca prin acesta să se poată definitiva studiul asupra persoanei în cauză și crea condițiile necesare realizării scopului propus.

Interesul urmărit de elementul care face obiectul muncii de securitate reprezintă unul dintre factorii principali ce facilitează infiltrarea și, de cele mai multe ori, temeiul hotărîtor în baza căruia se realizează apropierea de persoana respectivă și câștigarea încrederii acesteia. De aceea, postura în care apare informatorul trebuie să fie reală sau cel puțin verosimilă, pentru a rezista la verificările efectuate de cel urmărit. În esență, deci, se impune ca informatorul ales pentru infiltrare să îndeplinească asemenea condiții, ori acestea să fie într-atît de firese legendate, încît să trezească interesul persoanei urmărite sau să-i atragă cel puțin atenția că face parte din categoria celor de care are nevoie, în vederea realizării scopurilor sale.

Cunoscînd interesul persoanei urmărite, respectiv ce informații și date caută, ce obiectiv vizează, spre ce categorie de persoane își îndreaptă atenția etc., ofițerul de securitate poate veni în „întîmpinarea” sa, așa cum s-a procedat în cazul relatat în continuare.

Un cetățean străin, reprezentant al mai multor firme occidentale, fusese semnalat că se ocupă cu culegerea de informații cu caracter secret despre țara noastră. În acest sens, atît în străinătate, cît și cu ocazia vizitelor frecvente pe care le făcea în România, sub pretextul că ar dori să ofere piese de schimb pentru navele comerciale, contacta cetățeni români, mai ales marinari, comandanți și secunzi de nave etc. În mod special însă manifesta un interes deosebit pentru a-și crea relații în rîndul unor cetățeni români constructori de nave și funcționari din comerțul exterior.

În urma încadrării lui informative și a supravegherii cu ajutorul mijloacelor speciale a rezultat că unul dintre scopurile sale era de a se edifica asupra persoanelor pe care le contacta, mai ales în ceea ce privește locul lor de muncă, funcția,

relațiile, concepțiile politice, pasiunile, slăbiciunile etc. Cetățeanul străin desfășura deci o amplă activitate de studiere a unor persoane prin care intenționa să-și realizeze planurile.

Întrucît se cunoștea spre ce categorii de persoane își îndrepta atenția în mod special, a fost selecționat, în vederea infiltrării, un informator, inginer constructor de nave civile, cu relații în rîndul ofițerilor de marină, care cunoștea mai multe limbi de circulație mondială. Informatorul a fost plasat în cîmpul de atenție al cetățeanului străin respectiv, care, sub același pretext folosit și în alte împrejurări, l-a contactat, a căutat să cultive relații cu el, să și-l apropie, încercînd să obțină informațiile ce-l interesau. Infiltrarea a reușit pe deplin, pentru că străinul a văzut în informator exact persoana de care avea nevoie, aptă să-i satisfacă interesul pentru o anumită categorie de date. Odată infiltrarea realizată cu succes, prin dirijarea competentă a informatorului s-a reușit să se stabilească cu certitudine faptul că „inofensivul“ comerciant străin atenta la interesele economice ale țării noastre, prin informațiile secrete pe care se străduia să le culeagă.

Rolul „interesului“ persoanei urmărite în realizarea infiltrării poate fi mult sporit dacă informatorul reușește să se facă agreat, simpatizat, dînd astfel și o nuanță afectivă relațiilor sale cu aceasta.

Întotdeauna este necesar să se aprecieze realist rolul acestui „interes“ și să se înțeleagă faptul că el nu poate fi ignorat sau înlocuit cu niște criterii simpliste, formale. Așa, spre exemplu, alegerea unui informator pentru o infiltrare numai pe baza faptului că poate intra în contact și permanentiza relațiile cu persoana urmărită, că are profesie și preocupări asemănătoare cu aceasta, că au cunoștințe comune sau că au activat în trecut în aceeași organizație fascistă poate fi fără perspective operative. Numai pe baza unor asemenea considerente este mai puțin probabil că persoana urmărită va reacționa față de informator în sensul dorit de cei ce îl dirijează. Deși este posibil ca și în asemenea situații informatorul în cauză să furnizeze unele date despre elementul respectiv, acestea nu se vor referi decît la aspecte periferice, de mică importanță. Întotdeauna, elementele urmărite își îndreaptă atenția, cu precădere, asupra acelor persoane care, prin poziție socială, loc de muncă sau relații, le pot fi de folos în realizarea scopurilor vizate.

În situația cînd informatorul ales nu prezintă interes pentru persoana urmărită numai datorită împrejurărilor firești, este necesar să se aprecieze în ce măsură se poate recurge la legende informative. În elaborarea unei legende informative se va porni tot de la împrejurările naturale legate de situația informatorului și, în același timp, se va stabili dacă el este în stare să se folosească de versiunea preconizată.

În al doilea rînd, informatorul ales pentru infiltrare trebuie să aibă *calitățile necesare* pentru a fi capabil să se orienteze în mod corespunzător în toate situațiile care se pot ivi în procesul infiltrării. În acest sens, se impune ca el să corespundă pe deplin sub aspectul pregătirii, al aptitudinilor și al trăsăturilor de caracter, să aibă experiență în munca informativă, să dovedească prezență de spirit, stăpînire de sine și mai ales capacitatea de a face față cu succes diferitelor situații în care ar putea fi pus de persoana urmărită dacă intenționează să-l verifice.

Evaluarea realistă a calităților informatorului, corelată cu punerea lor corectă în valoare în procesul infiltrării contribuie în mod substanțial la realizarea scopului urmărit.

Un alt criteriu important în alegerea informatorului pentru infiltrare constă în a se avea *certitudinea că, în cazul dat, acesta va dovedi deplină loialitate* în îndeplinirea sarcinilor ce fac obiectul infiltrării. Pentru aceasta, informatorul selecționat pentru infiltrare trebuie să fie minuțios verificat sub toate aspectele, punîndu-se accentul pe cînstea, corectitudinea, sinceritatea și obiectivitatea lui în colaborarea cu organele de securitate.

Alegerea pentru infiltrare a unor informatori insuficient verificați și prea puțin cunoscuți în ce privește atașamentul, cînstea și corectitudinea lor poate avea drept consecință obținerea de date nereale cu privire la persoanele ce fac obiectul muncii de securitate, adoptarea unor comportări provocatoare față de acestea, angrenarea lor la acțiuni ce contravin legilor țării, trădarea colaborării și alte asemenea urmări, cu toate implicațiile pe care le au. Ilustrativ în sensul celor de mai sus este cazul unei informatoare selecționată spre a fi infiltrată pe lângă o persoană urmărită care manifesta interes pentru date secrete, mai ales din domeniul economic. În prima fază acțiunea a reușit datorită atît experienței informatoarei, cît și interesului manifestat de persoana respectivă pentru soțul acesteia, care ocupa o funcție relativ importantă în cadrul unui minister. Drept urmare, la început informatoarea a

furnizat unele informații utile. Dar, creditul prea mare de care se bucura aceasta din partea ofițerului, bazat pe rezultatele obținute în procesul verificării ei anterioare, a dus la tergiversarea reverificării sale timp de circa un an de zile. În această perioadă, relațiile sale de familie se deterioraseră, ea ajungând să aibă legături neoficiale cu persoane ce prezentau interes operativ și față de care a trădat colaborarea cu organele de securitate.

În aprecierea loialității informatorului selecționat pentru infiltrare trebuie acordată o atenție aparte și stabilirii precise a relațiilor dintre el și persoana urmărită. Astfel, este necesar să se cunoască raporturile care au existat sau ce se pot crea între persoana urmărită și informator și, în general, părerile și poziția acestuia în legătură cu elementul respectiv. Cunoașterea temeinică și aprecierea justă a raporturilor existente sau ce se pot crea între informator și persoana pe lângă care urmează a fi infiltrat au o deosebită importanță practică.

Pot fi, de pildă, cazuri în care infiltrarea informatorului pe lângă o anumită persoană să fie inoportună tocmai ca urmare a existenței între cei doi a unor relații de afecțiune de natură spirituală, politică etc. Într-un caz, de exemplu, s-a încercat infiltrarea unui informator pe lângă o persoană care desfășura activitate naționalist-șovină, fără ca ofițerul să aibă cunoștință că și informatorul era pătruns de sentimente asemănătoare. Urmarea a fost că în scurt timp informatorul s-a desconspirat tocmai datorită similitudinii sentimentelor celor doi.

Într-un alt caz, s-a preconizat infiltrarea unui informator pe lângă un cadru al unui serviciu de spionaj care acționa pe teritoriul țării noastre sub acoperire diplomatică. Diplomatul în cauză avea nevoie de un secretar pe care să-l angajeze la reprezentanță. S-a hotărât imediat să se folosească un asemenea prilej pentru a fi încadrat informativ și a fost selecționat în acest scop un informator ce corespundea condițiilor puse de diplomat. Primul contact s-a desfășurat în împrejurări firești și s-a apreciat că infiltrarea este pe punctul de a se realiza. Verificările ulterioare însă au stabilit că informatorul trădase față de diplomat colaborarea cu organele de securitate. Analizându-se cauzele eșecului, a rezultat că atunci când se procedase la alegerea informatorului nu se avusese în vedere faptul că acesta fusese foarte interesat să obțină cu orice preț un post în București, care să-i aducă venituri cât mai mari, fiind astfel pretabil de a fi pus într-o stare de dependență

morală. Tentat de avantajele pe care i le oferise postul în cauză și dorind să câștige simpatia diplomatului, să intre în grația acestuia pentru a fi sigur de angajare, el a trădat misiunea ce îi fusese încredințată, cazul său dovedind încă o dată cât de dificilă este selecționarea unui informator pentru o infiltrare și câtă importanță are verificarea riguroasă și multiplă a candidaților pentru asemenea acțiuni.

Criteriile în baza cărora se face selecționarea informatorilor pentru infiltrare constituie un tot unitar și trebuie apreciate în intercondiționarea lor, deoarece numai așa se asigură realizarea sarcinilor preconizate prin acțiunea de infiltrare.

Pentru alegerea celui mai bun informator se procedează astfel :

Se analizează informatorii din legătura personală. Dacă se constată că nici unul nu este corespunzător, se studiază posibilitatea folosirii unor informatori din legătura altor ofițeri din aceeași subunitate sau unitate de securitate. La nevoie se poate apela, pe cale ierarhică, și la informatori ai altor unități de securitate. Concomitent, se studiază și legăturile prezente și trecute ale persoanei urmărite, care sînt verificate în evidențele de securitate, în ideea că printre acestea pot fi și informatori.

3. Instruirea informatorului pentru infiltrare.

Instruirea informatorului selecționat pentru infiltrare se face în funcție de mai mulți factori, și anume : stadiul în care se află procesul de urmărire a persoanei respective ; natura și conținutul sarcinilor ce se preconizează a fi realizate ; condițiile specifice în care va acționa informatorul (determinate de loc, de timp și de trăsăturile personalității elementului urmărit) ; situația lui personală ; raporturile dintre acesta și persoana în cauză și natura eventualelor relații dintre ei etc.

Toți acești factori impun ca instruirea informatorului în vederea infiltrării să capete o tratare individuală, de la caz la caz. În acest proces se procedează, în linii generale, astfel :

Cînd se apreciază că este necesar ca informatorului să i se comunice cine este persoana pe lângă care urmează a fi infiltrat, înainte de a se hotărî asupra modului cum să acționeze, trebuie să i se ceară și lui părerea în acest sens. O asemenea manieră de lucru își are importanța sa, deoarece informatorul, fiind mai aproape de condițiile și împrejurările concrete în care urmează să acționeze, poate sugera păreri și

soluții corespunzătoare. Pe de altă parte, în discuțiile cu el se pot stabili anumite detalii care să confirme dacă ofițerul a raționat just sau se obțin elemente noi, pentru îmbunătățirea concepției generale privind acțiunea de infiltrare. În orice caz, după consultarea informatorului este necesar ca părerile acestuia să fie analizate cu discernământ și spirit de răspundere, pentru a nu se ajunge în situația de a se respinge în mod neîntemeiat anumite idei bune, ori de a se accepta soluții necorespunzătoare.

Când informatorul nu cunoaște persoana ce urmează să o contacteze în vederea infiltrării, pentru a se orienta mai bine este pus în temă cu privire la aceasta, comunicându-i-se o serie de date despre ea, care să-l ajute în realizarea sarcinilor sale. Astfel, în funcție de necesități i se pot comunica date de identificare și caracterizare despre persoana urmărită, cum ar fi: vîrstă, antecedente, profesie, loc de muncă, preferințe, obiceiuri, slăbiciuni sau alte trăsături ale personalității sale. Informatorul va fi instruit asupra felului cum să folosească asemenea date, atrăgându-i-se atenția că pentru a nu trezi suspiciuni va putea să se refere la ele numai după ce i-au fost aduse la cunoștință chiar de cel în cauză sau de legături ale acestuia.

Despre activitatea ostilă a persoanei urmărite sau cu privire la semnalările ce există asupra acesteia, de regulă, informatorul nu i se dau nici un fel de date concrete. Se procedează astfel deoarece, în discuțiile cu persoana urmărită, acesta ar putea să se refere în mod involuntar la lucruri despre care elementul respectiv nu i-a vorbit, ceea ce ar duce la desconspirare. Pe de altă parte, dacă informatorului i se vor spune date concrete despre activitatea ostilă a persoanei urmărite, există și riscul ca el să-și formeze anumite păreri preconcepționale, care l-ar influența negativ în realizarea sarcinilor.

În situațiile când informatorul aflat în pregătire pentru infiltrare nu i se spune cine este persoana care interesează organele de securitate, atât pentru verificarea sa mai profundă, cit și pentru a se evita eventuale greșeli care pot duce la desconspirare, acesta este introdus în diferite colective (de inventariere, de control etc.) în care se află și obiectivul, ori este determinat, sub anumite pretexte, să frecventeze locurile sau mediile unde se știe că merge de obicei și persoana urmărită, scontîndu-se că astfel comportarea celui în cauză îi va atrage atenția și el va sesiza ofițerul ce îl are în legătură.

Atunci cînd informatorul ce urmează a fi infiltrat semnalează că a cunoscut sau a auzit de o anumită persoană (pe lângă care, de fapt, se intenționează să fie infiltrat), i se arată că aceasta prezintă interes pentru organele de securitate, iar instruirea lui se face pe baza semnalării respective.

Pe măsură ce în cadrul procesului de infiltrare informatorul furnizează diferite date, în raport cu conținutul acestora și cu necesitățile concrete, el va fi pus la curent cu diverse aspecte noi referitoare la persoana urmărită.

De menționat că punerea în temă a informatorului vizează strict numai acele date care îi sînt absolut necesare pentru infiltrare. De asemenea, se impune să se manifeste o deosebită grijă pentru conspirarea celorlalte mijloace ale muncii de securitate folosite în cazul în care se face infiltrarea.

Concomitent cu punerea în temă, informatorul este instruit în detaliu asupra conduitei ce trebuie s-o adopte, a procedurilor pe care să le folosească pentru a face cunoștință sau a relua contactele cu cel urmărit, cum să-și permanentizeze legăturile cu el și cum să-i câștige încrederea, avîndu-se în vedere reacțiile probabile ale acestuia.

Conduita informatorului trebuie să poarte amprenta personalității lui, să fie bine individualizată, clară, corespunzătoare și verosimilă, pentru ca cel urmărit să nu-și dea seama că acesta este un executant al indicațiilor altcuiva. În stabilirea conduitei se va ține seama obligatoriu de ceea ce poate cunoaște informatorul, de modul său de comportare și de cum este caracterizat în general, precum și de posibilitățile persoanei urmărite de a-l verifica. Conduita se impune să fie realistă și elastică pe tot parcursul folosirii informatorului într-un anumit caz. Ori de cîte ori evoluția situației operative reclamă, se vor lua măsuri de retușare a conduitei acestuia, în așa fel încît să i se creeze impresia persoanei urmărite că ea l-ar influența pe informator.

Linia de conduită fixată informatorului pentru infiltrare trebuie să fie aceeași și față de alte persoane urmărite, mai ales dacă acestea se cunosc reciproc. În astfel de împrejurări este necesar să se analizeze bine oportunitatea utilizării concomitente a informatorului în mai multe cazuri, deoarece „universalizarea” lui creează condiții favorabile persoanelor urmărite pentru a-l verifica, existînd pericolul desconspirării acestuia.

Indiferent de cazul în care se preconizează o infiltrare, conduita informatorului nu trebuie să fie provocatoare. În afară de faptul că o asemenea atitudine contravine legilor și principiilor ce guvernează munca de securitate, se cunoaște că elementele urmărite, mai ales cînd sînt cetățeni străini, evită persoanele care denigrează realitățile din țara noastră sau se oferă, pur și simplu, să furnizeze date și informații secrete, suspectindu-le de a fi în legătura organelor de securitate. Informatorul capabil să capteze atenția asupra sa trebuie să se comporte, de regulă, ca un om absolut loial, deoarece elementul urmărit, dacă are nevoie de serviciile lui, se va lupta să-l cîștige de partea sa. În același timp însă, informatorul va fi instruit să-și dezvăluie față de persoana urmărită, discret și verosimil, eventualele sale „părți slabe“, sugerîndu-i astfel în mod indirect că ar putea fi exploatat. Astfel, de la caz la caz, el ar putea trece drept un ins cu „scăpări“ în discuții în legătură cu activitatea sa profesională, deci pretabil pentru a fi exploatat „în orb“ sau a fi atras la activitate ostilă, interesat să plece la studii peste hotare, preocupat să găsească o posibilitate de a procura medicamente costisitoare din străinătate, dornic de a fi curtat și flatat etc. În ultimă instanță, informatorul se poate lăsa chiar „îndatorat“ față de persoana urmărită, pentru ca aceasta să încerce să exploateze o astfel de situație. Aceste „puncte slabe“ ale informatorului trebuie raportate la personalitatea sa și să fie în strînsă concordanță cu conduita fixată. De asemenea, modul lui de a reacționa în diferite situații, precum și actele pe care le va întreprinde pentru realizarea sarcinilor trebuie să se înscrie perfect pe fondul coordonatelor conduitei stabilite. Prevenirea unor posibile greșeli din partea informatorului se face prin stabilirea modului concret de a reacționa la cele mai diferite situații în care ar putea fi pus de persoana urmărită. Așa, de exemplu, el va fi sfătuit să evite acele situații nefirești de a se eschiva de la răspunsuri chiar și atunci cînd i se cer de către persoana urmărită date nesecrete, pe care, datorită profesiei, funcției ori relațiilor sale, poate, în mod normal, să le cunoască și să le relateze cînd este cazul. Altfel, elementul respectiv poate trage concluzia că informatorul este deosebit de vigilent și deci nu are rost să-și piardă timpul cu el, că acesta s-a erijat doar în cunoscător al unor probleme, dar că în realitate este străin de asemenea lucruri sau pur și simplu că este în legătura organelor de securitate, pentru că nu se comportă firesc și iese din comun cu reținerile sale excesive.

Uneori, pentru a se atrage atenția persoanei urmărite asupra informatorului în curs de infiltrare, în baza aprobării, acesta poate fi dotat cu un minim necesar de date, pe care este autorizat să le transmită. În astfel de situații trebuie procedat cu multă atenție și discernămint, pentru ca prin materialele respective să nu se aducă prejudicii țării, dar să se trezească interesul persoanei urmărite pentru informator. Momentul ales pentru ca informatorul să furnizeze datele pregătite în acest scop este foarte important, în sensul că nu trebuie să fie nici prematur, cînd relațiile dintre cei doi nu sînt încă suficient de consolidate, dar nici după multe amînări, întrucît în ambele cazuri s-ar putea ajunge la desconspirarea acțiunii.

De menționat că „înarmarea“ informatorului cu diverse materiale (documente, fotografii, cărți, reviste, obiecte etc.) se face nu numai pentru a se trezi interesul persoanei spre care este dirijat, ci și în scopul de a se justifica linia de conduită ce i s-a fixat sau a se susține anumite legende. În orice situație însă, indiferent de experiența informatorului, acesta va fi foarte temeinic instruit — chiar și în scris în cazuri mai deosebite — în legătură cu modul cum urmează să utilizeze materialele respective, procedîndu-se și la eventuala sa verificare asupra gradului de însușire a instructajului respectiv.

În cadrul instruirii informatorului pentru infiltrare, acesta trebuie pregătit pentru a face față oricăror eventuale verificări la care ar putea fi supus din partea persoanei urmărite. De exemplu, se impune ca el să știe din timp că pentru a-l verifica, elementul în cauză ar putea să acționeze în felul următor: simulează că îi cere unele date secrete inaccesibile lui, ori pe care, în mod normal, nu are cum să le obțină, pentru a vedea dacă informatorul, cu toate acestea, se va oferi să i le procure; „uită“ materiale „secrete“ în locuri accesibile informatorului; încearcă să-l determine treptat să recunoască legătura sa cu organele de securitate sau chiar să-l provoace în acest sens, fie arătîndu-i că posedă date certe că este informator, fie utilizînd alte șiretlicuri, pentru a observa cum reacționează. Cunoșcînd asemenea posibile modalități de acțiune prin care persoana urmărită încearcă să-l verifice, informatorul va fi în măsură să se comporte firesc, să nu se angajeze la procurarea unor date inaccesibile lui, pentru că s-ar autodemasca, să manifeste indiferență față de eventualele hîrtii „uitate“ de cel urmărit pe birou, să fie vigilent și să nu

se lase provocat cu argumente gratuite, potrivit cărora respectivul ar dispune de dovezi ce atestă colaborarea sa cu securitatea.

Varietatea și posibila ingeniozitate a procedeeilor de verificare folosite de persoanele urmărite impun ca în procesul instruirii informatorului selecționat pentru infiltrare să li se acorde toată atenția, pentru a nu se ajunge la ratarea întregii acțiuni, cu toate consecințele ce decurg din aceasta.

Indiferent de locul unde și de modul cum se preconizează realizarea primului contact, informatorul nu trebuie să manifeste insistență în a stabili relații cu persoana pe lângă care urmează a fi infiltrat. Dimpotrivă, este indicat ca el să afișeze o oarecare lipsă de interes în acest sens și să se comporte de așa manieră încât persoana urmărită să aibă impresia că inițiativa este de partea ei, în astfel de condiții neexistând nici un risc de a-l suspicioana.

Într-un caz în care s-a încercat infiltrarea unui informator pe lângă un fost legionar semnalat cu preocupări ostile prezente, primul contact s-a desfășurat în mod corespunzător. După aceea, elementul urmărit, probabil pentru a-l verifica pe informator, i-a spus acestuia că o anumită perioadă de timp este foarte ocupat și că îl va căuta el la telefon pentru a se mai revedea. Timp de trei săptămâni el însă nu l-a căutat pe informator. Grăbindu-se nejustificat pentru a materializa prin informații concrete acest început de infiltrare, ofițerul care îl avea în legătură pe informator l-a instruit să facă în așa fel încât să-l întâlnească „întimplător“ pe cel în cauză. Această manieră de lucru a fost suficientă însă pentru ca fostul legionar, element versat și abil, să devină suspicios și, pentru orice eventualitate, în continuare l-a evitat definitiv pe informator. Din cele de mai sus se poate trage concluzia că a-l instrui pe informator să fie activ, ofensiv nu înseamnă a-l determina să „forțeze nota“, să grăbească ritmul acțiunii de infiltrare. Rolul activ al informatorului trebuie să se manifeste și în asemenea situații, ca în atâtea altele, prin a-și afirma calitățile, prin a se face cât mai interesant pentru persoana pe lângă care urmează a fi infiltrat.

4. Folosirea împrejurărilor naturale și crearea de condiții care să faciliteze realizarea primului contact cu persoana urmărită și câștigarea încrederii acesteia.

Realizarea primului contact dintre informator și persoana urmărită, precum și permanentizarea legăturilor dintre ei trebuie să se facă într-un mod cât mai natural posibil, fără a se trezi bănuieli elementului în cauză că s-ar afla în atenția organelor de securitate.

Se știe că un individ versat, cu experiență în activitatea ostilă, se autoverifică mereu, studiindu-și în permanență și colaboratorii. Căutând să afle dacă este sau nu în atenția organelor de securitate, dacă activitatea lui ostilă este sau nu cunoscută, persoana urmărită este deosebit de interesată în a observa cine caută să intre în discuții cu ea și insistă în permanentizarea relațiilor reciproce și mai ales de ce anume o face. În cazul în care va intui că o anumită persoană este trimisă special către ea, dacă nu o va respinge, formal și-o va apropia, căutând să treacă drept un element cinstit. Pentru a se evita asemenea situații este necesar să se creeze impresia persoanei urmărite că realizarea contactului și stabilirea de relații între ea și informator este rezultatul căutărilor și inițiativelor sale. Spulberarea oricărei umbre de îndoială, de neîncredere a persoanei urmărite față de informator este o condiție obligatorie pentru ca infiltrarea să reușească. Dar pentru aceasta se impun cunoașterea și folosirea tuturor împrejurărilor naturale favorabile existente care pot facilita realizarea și apoi permanentizarea contactului cu persoana urmărită. În mod necesar, primul contact trebuie să asigure condiții și pretexte pentru noi întâlniri. Dacă împrejurările naturale existente nu sînt suficiente în acest scop, se vor întreprinde măsuri care să ducă la crearea unor împrejurări favorabile infiltrării, cum ar fi :

— trimiterea informatorului în vizită la o cunoștință comună a lui și a persoanei urmărite la o dată cînd se știe din informații verificate că elementul respectiv va fi acolo ;

— organizarea petrecerii de către informator a concediului său de odihnă în același loc și aceeași perioadă cu cel urmărit ;

— realizarea unor întâlniri „întimplătoare“ între informator și persoana urmărită (dacă s-au cunoscut anterior) pe stradă, la o instituție, într-o sală de spectacole, în tren, la o convocare profesională etc.;

— instruirea informatorului de a solicita persoanei urmărite satisfacerea unui serviciu;

— transmiterea de către informator persoanei urmărite a unor vești de la o cunoștință comună dintr-o altă localitate sau din străinătate;

— organizarea unui control efectuat de informator la locul de muncă al persoanei urmărite sau invers (în acest caz, organele de securitate intervin pentru organizarea acestui control, dar se au în vedere împrejurările reale care justifică luarea unei astfel de măsuri și evitarea abuzurilor);

— convocarea persoanei urmărite și a informatorului, împreună cu alți cetățeni, la aceeași dată, la o anumită instituție ș.a.m.d.

După ce se stabilește felul cum se va realiza contactul cu cel urmărit, de comun acord cu informatorul se pun la punct detaliile cu privire la locul, timpul și modul cum va proceda pentru a intra în discuții, problemele ce vor fi abordate în cadrul lor, pentru a se ajunge la permanentizarea relațiilor cu cel în cauză și apoi, treptat, la câștigarea încrederii acestuia.

Într-un caz în care se preconizase infiltrarea unui informator pe lângă un fost legionar, foarte circumspect, semnalat cu activitate ostilă, s-a exploatat împrejurarea naturală că acesta urma să-și petreacă o parte din concediul de odihnă într-o stațiune montană. Stabilindu-se detaliile realizării primului contact, cu acordul informatorului s-a organizat și plecarea sa la „odihnă“ în aceeași stațiune, dar cu o săptămână mai devreme, pentru ca elementul urmărit să-l găsească deja acolo. În astfel de împrejurări, întâlnirea lor a părut foarte firească și informatorul a reușit să-l contacteze și să stabilească relații permanente cu el, care i-au permis să acționeze cu succes pentru a-și rezolva sarcinile.

Din acest exemplu rezultă că măsurile combinative întreprinse pentru realizarea primului contact dintre informator și elementul urmărit în vederea infiltrării, indiferent de gradul lor de complexitate, pentru a fi eficiente trebuie să aibă un aspect cât mai natural, să fie cât mai verosimile cu putință.

Ca orice acțiune complexă întreprinsă de organele de securitate, infiltrarea se realizează în baza unui plan elaborat după analizarea riguroasă a situației operative existente în cazul dat, cu scopul de a fi un document practic de lucru, în care să-și găsească loc toate măsurile ce se impun pentru obținerea eficienței necesare. După întocmirea planului în raport cu exigențele acțiunii respective, acesta se înaintează pentru aprobare factorilor competenți și apoi se trece la executarea sa.

III. REALIZAREA INFILTRĂRII

1. Sarcinile ce revin ofițerului în procesul infiltrării.

Pregătirea informatorului pentru infiltrare este o condiție necesară, dar nu suficientă pentru succesul unei astfel de măsuri. Deplina ei reușită este determinată de modul cum ofițerul de securitate o conduce, începînd de la realizarea cunoașterii și apropierii dintre informator și persoana urmărită, continuînd cu dezvoltarea și consolidarea relațiilor dintre cei în cauză și terminînd cu rezolvarea sarcinilor informative care au reclamat infiltrarea.

Încă de la declanșarea acțiunii este foarte important ca ofițerul să cunoască exact reacția persoanei urmărite, deoarece acest lucru îi va permite să-și dea seama de perspectivele infiltrării, de eventualele neajunsuri ale acesteia, avînd posibilitatea să acționeze în consecință.

În ceea ce privește evoluția infiltrării, el se poate edifica atît din discuțiile purtate cu informatorul, cit și din verificările ce le face prin celelalte mijloace specifice muncii de securitate. Ca urmare, ofițerul are posibilitatea să stabilească dacă informatorul a respectat în întregime instructajul făcut, dacă eventualele abateri de la instructaj au fost impuse de vreo situație neprevăzută și dacă el s-a orientat în mod corespunzător. În plus, el este obligat să cunoască dacă informatorul adoptă în procesul infiltrării sale o atitudine activă, dacă acționează ofensiv și combativ pentru îndeplinirea sarcinilor trasate. Indiferent de creditul de care se bucură ca urmare a activității sale pe linia colaborării cu organele de securitate, acesta trebuie verificat permanent în procesul infiltrării, pre-

a se elimina orice dubii privind veridicitatea informațiilor furnizate. Principalele sarcini ale ofițerului de securitate în perioada realizării infiltrării unui informator din legătura sa sînt :

— analizarea minuțioasă a relatărilor informatorului referitoare la modul cum au decurs discuțiile sale cu persoana urmărită, cum a reacționat aceasta la primul contact dintre ei, ce atitudine a avut față de legenda folosită sau de procedeele întrebuițate pentru a-i cîștiga încrederea ;

— verificarea prin alți informatori, precum și prin alte mijloace ale muncii de securitate a reacției persoanei urmărite față de cel ce a contactat-o și a eficacității măsurilor ce s-au luat pentru infiltrare ;

— instruirea permanentă și amănunțită a informatorului asupra modului cum să procedeze în situațiile apărute pe parcursul infiltrării, completarea, după caz, a punerii sale în temă cu privire la elementul urmărit și ajustarea liniei de conduită în raport cu evoluția situației ;

— întreprinderea, în funcție de necesități, a unor noi măsuri, cum ar fi dotarea informatorului cu alte materiale care să contribuie la cîștigarea încrederii persoanei urmărite etc. ;

— desfășurarea unei susținute munci de educare a informatorului, pentru a se preveni eventuala cădere a acestuia sub influența persoanei urmărite.

2. Modalități de infiltrare a informatorilor.

— **Infiltrarea directă (nemijlocită) a informatorului** (anexa nr. 1).

În situațiile cînd se recurge la asemenea infiltrare, informatorul face direct cunoștință cu persoana urmărită, dacă nu o cunoaște, sau reia legătura cu ea, dacă a cunoscut-o anterior, și acționează în continuare, conform instructajului, pentru a-i cîștiga treptat încrederea.

În procesul infiltrării directe este necesar să se acorde o atenție sporită verosimilității pretextelor folosite de informator în vederea contactării persoanei urmărite, mai ales în cazul celor utilizate pentru realizarea primului contact sau la reluarea legăturilor cu ea. Acest lucru se impune datorită faptului că, de obicei, elementele urmărite sînt foarte circumpecte cînd fac cunoștință cu anumite persoane sau cînd se reîntilnesc după un timp mai îndelungat cu foste cunoștințe.

Cea mai mică greșală în asemenea momente poate duce la nereușita infiltrării.

De regulă, se recurge la această modalitate de infiltrare în special atunci când persoana urmărită este mai sociabilă și nu manifestă o prudență exagerată, precum și dacă există împrejurări favorabile care să faciliteze realizarea în mod nemijlocit și firesc a cunoștinței informatorului cu elementul în cauză.

— **Infiltrarea informatorului printr-o legătură a persoanei urmărite** (anexa nr. 2).

Această modalitate de infiltrare a informatorului se realizează printr-o rudă, coleg de serviciu sau cunoștință de-ale persoanei urmărite. Ea se folosește în general în cazurile când elementul urmărit dovedește o prudență exagerată, are o fire mai puțin sociabilă și, bineînțeles, când se apreciază că, realizându-se prin legătura respectivă, infiltrarea își va atinge scopul.

Prudența manifestată de elementele ostile în activitatea lor le determină să-și aleagă complicii și confidenții după un prealabil și minuțios studiu, recrutându-i mai ales dintre prietenii lor apropiați sau prin intermediul acestora.

Infiltrarea printr-o legătură prezintă avantajul că îl face pe cel urmărit mai puțin bănuit, întrucât el nu realizează o cunoștință în mod întâmplător, ci printr-una dintre relațiile sale apropiate.

Reușita infiltrării informatorului printr-o legătură a persoanei urmărite este condiționată în mare măsură de cunoașterea relațiilor elementului în cauză și de alegerea dintre acestea tocmai a aceleia care, bucurându-se de cea mai multă considerație și încredere din partea obiectivului, poate contribui efectiv la finalizarea cu succes a acțiunii.

În cazul când informatorul cunoaște deja o asemenea legătură, se creează condiții mai prielnice pentru atingerea scopului urmărit, iar atunci când nu o cunoaște, trebuie realizat acest lucru.

Esența acestei modalități de infiltrare constă în faptul că, prin felul cum se face dirijarea informatorului, legătura este determinată să-și aducă contribuția la infiltrarea lui (ii face cunoștință cu cel urmărit, îl recomandă prin scrisori, vorbește favorabil despre el etc.), fără să bănuiască scopul urmărit de organele de securitate.

Caracteristic în realizarea infiltrării informatorului prin această modalitate este faptul că, mai întâi, el face cunoștință sau restabilește contactul cu legătura celui urmărit și, ulterior, cu ajutorul ei, îl abordează pe cel în cauză. Sînt însă și situații când contactul informatorului atît cu legătura persoanei urmărite, cît și cu aceasta, se face concomitent. În asemenea cazuri, informatorul trebuie să cîștige mai întâi creditul legăturii și apoi, cu sprijinul acesteia, treptat, să intre în intimitatea persoanei urmărite.

— **Infiltrarea informatorului prin alt informator** (anexa nr. 3).

De obicei, se adoptă o asemenea modalitate cînd situația operativă nu permite infiltrarea informatorului în mod direct sau printr-o legătură și cînd se apreciază că această variantă este mai avantajoasă.

Infiltrarea informatorului prin alt informator poate fi efectuată prin următoarele procedee: a) fără desconspirarea informatorilor între ei; b) prin desconspirarea unuia dintre informatori față de celălalt (desconspirare unilaterală); c) prin desconspirarea informatorilor unul față de celălalt (desconspirare bilaterală).

a) *Infiltrarea fără desconspirarea informatorilor între ei.*

Acest procedeu se aseamănă sub unele aspecte cu infiltrarea informatorului printr-o legătură a persoanei urmărite. Ca și legătura celui urmărit, informatorul prin care se face infiltrarea își aduce contribuția la realizarea acesteia fără să cunoască scopul urmărit de organele de securitate. Deosebiră constă în faptul că, în acest caz, ofițerul are posibilitatea să dirijeze și să controleze atît acțiunile informatorului ce urmează a fi infiltrat, cît și pe ale celui prin care se face infiltrarea.

La realizarea infiltrării printr-o astfel de modalitate trebuie să se cunoască: în ce raporturi se află informatorul prin care se realizează infiltrarea cu persoana urmărită; dacă informatorul care urmează a fi infiltrat l-a cunoscut sau nu pe cel urmărit, iar în caz afirmativ, cînd și în ce împrejurări; dacă informatorii se cunosc sau nu reciproc, iar dacă se cunosc, care este natura relațiilor dintre ei; dacă informatorii au furnizat sau nu informații unul despre celălalt, iar în caz afirmativ, la ce se referă acestea.

În cazul infiltrării unui informator prin alt informator, fără desconspirare, este necesar să existe sau să se creeze astfel de condiții, care să-i ofere posibilitatea informatorului să urmează a fi infiltrat să facă cunoștință sau să restabilească contactul cu celălalt informator, pentru ca prin acesta să intre în anturajul persoanei urmărite și să-i câștige încrederea.

De regulă, informatorul ce urmează a fi infiltrat este instruit să-l contacteze pe celălalt informator, care îi va fi înfățișat ca o persoană ce prezintă interes pentru organele de securitate. Instrucțiunile sale în acest sens se va referi în detaliu la modul cum să procedeze și să se comporte pentru a „atrage atenția” prin discuții, comportare, legături etc.

Celălalt informator, în virtutea obligației sale de a semnaliza organelor de securitate orice persoană care apreciază că ar prezenta interes, se va sesiza și va informa ofițerul, care va aprecia informațiile aduse și-l va instrui să culeagă în continuare date despre comportarea și intențiile celui semnalat.

Ambii informatori trebuie instruiți și dirijați astfel, încât să fie convinși, unul față de celălalt, că au de-a face cu o persoană ce interesează securitatea statului și că acesta este motivul pentru care au de rezolvat sarcinile informative trasate.

După un timp, când între cei doi informatori s-au stabilit relații și s-au semnalat reciproc, informatorului prin care se realizează infiltrarea i se va indica, sub un motiv plauzibil, să-i facă noi legături cunoștință cu cel urmărit. La rândul său, informatorul ce urmează a fi infiltrat va fi pregătit în detaliu asupra modului cum să procedeze, cum să se comporte când i se va face cunoștință cu persoana urmărită, pentru a trezi interesul acesteia și a putea ulterior să rezolve sarcinile pentru care a fost infiltrat.

Informatorul prin care se face infiltrarea poate fi folosit în continuare în același caz, sau poate fi dirijat în alte probleme. Dacă se impune ca informatorii să fie folosiți concomitent în aceeași lucrare, nu este indicat să li se dea sarcini identice, iar dacă li se trasează astfel de sarcini, modul de acțiune și conduita lor trebuie să difere; întâlnirile cu ei se vor efectua în case de întâlniri diferite, iar informațiile ce le vor furniza vor fi folosite cu maximum de atenție, pentru a nu-i desconfira.

b) *Infiltrarea informatorului prin alt informator, cu desconspirare unilaterală.*

Acest procedeu se folosește în cazuri mai deosebite și numai atunci când nu se poate realiza infiltrarea directă, printr-o legătură a persoanelor urmărite sau printr-un alt informator, fără desconspirare. Aprobarea pentru astfel de infiltrări o dau membrii Biroului executiv al Consiliului de conducere al Departamentului securității statului, cu avizul unităților de profil pe care le coordonează.

Modul de a se realiza o asemenea infiltrare se caracterizează prin aceea că unul dintre informatori, de regulă cel mai puțin valoros, este desconspirat față de celălalt.

c) *Infiltrarea informatorului prin alt informator, cu desconspirare bilaterală.*

La acest procedeu se recurge numai atunci când interesele securității statului cer ca acțiunea de infiltrare să se desfășoare cu maximum de operativitate și când nu există alte posibilități pentru a se întreprinde o asemenea măsură. Înainte de a se întreprinde orice acțiune în acest sens, se sondează separat părerea celor doi informatori vizați în legătură cu eventuala lor desconspirare. Dacă se constată că aceștia nu ar avea rețineri, nesimțindu-se lezați în vreun fel de o asemenea măsură, li se cere consimțământul și apoi sunt instruiți asupra conduitei pe care vor trebui s-o adopte și a sarcinilor ce urmează să le realizeze. O atenție deosebită se va acorda însușirii de către cei doi informatori a principalelor date de identificare și caracterizare a fiecăruia dintre ei, a legendelor cu care sunt înarmați etc., pentru a exista o concordanță deplină între cele ce vor spune persoanei urmărite unul despre celălalt. De asemenea, se va avea în vedere ca cei doi informatori, mai ales dacă se află în relații apropiate, să nu se pună de acord cu privire la o eventuală informare neobiectivă, denaturată a organelor de securitate. Și în aceste cazuri aprobarea o dau membrii Biroului executiv al Consiliului de conducere al Departamentului securității statului, cu avizul prealabil al unităților interesate.

IV. INFILTRAREA OFIȚERULUI DE SECURITATE

În practica muncii de securitate se ivesc situații când este mai indicată infiltrarea unui ofițer pe lângă o persoană urmărită (anexa nr. 4). Cunoșcând cel mai bine particularitățile unui anumit caz și fiind mai pregătit pentru a se adapta împrejurărilor ivite, acesta poate rezolva cu mai multă eficiență sarcinile apărute la un moment dat într-o anumită acțiune.

Astfel, în raport cu scopul urmărit, ofițerul infiltrat va acționa în sensul schimbării mentalității elementului în cauză, al influențării acestuia, îl poate induce în eroare sau va crea condiții pentru prinderea sa în flagrant și, în general, pentru documentarea activității lui ostile, îl va determina să dea informații (fie în virtutea unor relații care se stabilesc între ei, fie în mod organizat, realizându-se și recrutarea lui).

Infiltrarea ofițerului se aseamănă, în linii mari, cu aceea a unui informator. Ca și în cazul infiltrării informatorului, aceasta poate fi directă sau indirectă (printr-o terță persoană — legătură a celui urmărit, informator etc.).

O asemenea infiltrare încumbă unele dificultăți, legate mai ales de stabilirea legendei pentru acoperire, ca și de alegerea celui mai indicat ofițer pentru această acțiune. Dacă în cazul infiltrării unui informator problema acoperirii calității sale oficiale nu se pune, în cazul infiltrării ofițerului, aceasta este un aspect deosebit de important, de care depind în mare măsură inițierea și reușita acțiunii.

Se știe că orice element dușmănos nu se antrenează la vreo activitate ostilă cu altă persoană decât numai după o verificare prealabilă minuțioasă a acesteia, pentru a fi pe deplin convins de loialitatea ei. Printre altele, se interesează de locul

de muncă al persoanei respective, de relațiile sale de serviciu și de familie, ce domiciliu are și ce telefon, unde poate fi căutat, îi propune să se viziteze reciproc acasă etc. Toate acestea, în cazul ofițerului, ca urmare a calității sale oficiale, trebuie bine regizate, astfel încît să se realizeze o conspirare efectivă și integrală a lui, mai ales atunci cînd acțiunea de infiltrare se întinde pe o durată mai mare de timp.

O altă problemă importantă în cazul unor astfel de infiltrații se referă la alegerea celui mai corespunzător ofițer pentru situația respectivă și la pregătirea multilaterală a acestuia. În afara unei temeinice pregătiri politice și profesionale, ofițerul care primește o atare misiune trebuie să aibă un larg orizont cultural, să fie un om de anturaj, de relații, cu o ținută plăcută și să știe să se comporte firesc în orice împrejurare. De asemenea, se impune neapărat să stăpînească temeinic cunoștințele pe care le reclamă acoperirea folosită.

De exemplu, într-o situație în care ofițerul apare ca cetățean străin, el trebuie să cunoască foarte bine limba acestuia, să o vorbească curent, să posede cunoștințele generale despre țara în cauză (de literatură, istorie, geografie, artă, religie etc.), să aibă o ținută corespunzătoare (haine, obiecte, tunsoare, mașină, pașaport etc.) și să respecte normele de comportament general (decentță, sollicitudine, respect), inclusiv unele obiceiuri, specifice cetățeanului străin pe care îl intruchipează. Aprobarea pentru asemenea infiltrații o dau membrii Biroului executiv al Consiliului de conducere al Departamentului securității statului, după ce unitățile de profil au avizat recurgerea la un astfel de procedeu în cazul respectiv.

★

Tratarea independentă a modalităților de infiltrare nu trebuie să conducă la concluzia că în procesul muncii se practică numai infiltrații pure: directe, printr-o legătură, prin alt informator etc. Sînt frecvente situațiile în care la realizarea unei infiltrații prin alt informator, spre exemplu, își pot aduce contribuția una sau chiar mai multe legături ale persoanei

urmărite. Sau, în cazul unei infiltrări directe, în procesul derulării ei, dacă condițiile concrete permit, pentru consolidarea poziției informatorului în curs de infiltrare se poate apela la un alt informator sau la una din legăturile persoanei urmărite. Important este ca îmbinarea elementelor specifice diferitelor modalități de infiltrare să fie bine analizată și corelată, în raport cu particularitățile fiecărui caz, astfel încît prin infiltrare să se realizeze acea interpunere între interesul persoanei urmărite și obiectivul vizat de aceasta și, în consecință, să se rezolve sarcinile muncii de securitate.

DIPLOMATUL PĂCALIT

(Infiltrare directă)

La ambasada din București a unei țări capitaliste, urma să vină la post, în funcție de secretar II, o persoană despre care se obținuseră date verificate ce confirmau apartenența acesteia la serviciul de informații al țării sale.

Pentru urmărirea informativă a persoanei în cauză s-a hotărît, printre alte măsuri, și infiltrarea unui informator care să lucreze într-un obiectiv aflat în atenția serviciului de informații respectiv și care, prin profesia sa, să prezinte interes pentru diplomat. În acest scop a fost selecționat un informator de profesie inginer, cu experiență și bine verificat în colaborarea cu organele de securitate, de vîrstă apropiată cu diplomatul și de aceeași naționalitate.

Cunoscîndu-se data și trenul ce avea să-l aducă în țară pe cetățeanul străin s-a organizat ca într-o stație apropiată punctului de trecere a frontierei să urce și informatorul, care... tocmai făcuse o deplasare în interes de serviciu în zona respectivă. Pe parcursul călătoriei comune, între diplomat și informator s-au înfiripat treptat discuții de cunoaștere reciprocă. Astfel, după prezentările de rigoare, diplomatul i-a conflat noului său vecin de compartiment că vine pentru prima dată în România, dar pentru o perioadă mai lungă de timp, că dorește să învețe limba română pentru a se putea bucura din plin de frumusețile țării și că este încîntat de a fi întîlnit o persoană avînd aceeași naționalitate, la care ar putea și ar dori chiar să apeleze în acest sens. La rîndul său, conform instructajului, informatorul i-a spus că lucrează ca inginer la o uzină din orașul Constanța și că, prin natura sarcinilor profesionale, face dese deplasări în teritoriu, venind periodic și la București. Manifestîndu-și „regretul“ că încă nu a reușit să viziteze pînă acum țara din al cărei neam se trage, inginerul român l-a rugat, printre altele, pe cetățeanul străin să-i vorbească despre aceasta. Prefăcîndu-se uimit că tovarășul său

de călătorie nu și-a cunoscut „țara de baștină“, diplomatul și-a permis să-i facă unele reproșuri și i-a recomandat să-și propună cât mai repede un asemenea obiectiv, promițându-i sprijin în obținerea vizei. În continuare, acesta s-a interesat foarte mult, insistând cu întrebări diverse, despre situația sa profesională, cât și în legătură cu familia.

Exprimându-și în mod repetat satisfacția de a-l fi cunoscut pe informator, diplomatul și-a manifestat dorința de a-l mai revedea, dar a menționat că nu-i poate da o adresă precisă, întrucât nu știe unde urmează să locuiască. A solicitat, în schimb, adresa informatorului, pentru ca, în cazul că va vizita Constanța, să-l poată căuta, profitând și de faptul că, în cadrul discuțiilor, acesta îi spusese că dispune de un manual în limba maternă pentru învățarea limbii române. La despărțire, el și-a reînnoit intenția de a-l vizita pe informator la domiciliu cu proxima ocazie pe care o va avea de a merge pe litoralul românesc.

După circa două luni de zile, diplomatul a efectuat o deplasare „turistică“ la Constanța. Ajuns în oraș, el a lăsat mașina la parcare și a mers pe jos pînă în apropiere de locuința informatorului. Acolo s-a interesat cine locuiește la adresa respectivă și, după ce a obținut confirmarea, a plecat fără a lua legătura cu informatorul. Revenind la București a expediat constănțeanului o scrisoare prin care îi comunica adresa sa și invitația de a-l vizita.

Fiind instruit să dea curs invitației, informatorul s-a deplasat la București și l-a vizitat pe diplomat acasă. Cu acest prilej, străinul s-a limitat doar la obținerea unor date de studiu și verificare despre informator și l-a rugat insistent ca la următoarea vizită în Capitală să-i aducă și cartea promisă pentru învățarea limbii române. Totodată, i-a înmînat, cu titlu de împrumut, mai multe cărți, care „să-i completeze cunoștințele despre țara de origine“.

După ce a fost vizitat a doua oară de informator, diplomatul i-a propus acestuia să-l ducă cu mașina pînă la Constanța, motivînd că el tot se deplasează în zonă în scop turistic. Atît de-a lungul traseului, cît și în preajma orașului port, cetățeanul străin s-a interesat cu discreție, chipurile pentru a se documenta, de diverse obiective economice și militare întîlnite. Apoi, la Constanța, s-a autoinvitat pur și simplu acasă la informator, sub pretextul că dorește să-i cunoască familia. În mijlocul familiei pe care abia o cunoscuse, el a căutat să obțină noi date de studiu și să se edifice asupra concepțiilor

politice ale informatorului și ale părinților săi. În atmosfera creată cu prilejul servirii mesei, părinții informatorului, cunoscuți pentru sentimentele lor naționaliste, au trezit un viu interes pentru diplomat, care i-a încurajat și mai mult în acest sens. În același timp, el pleda în discuții în favoarea țării sale, insistînd să-i convingă pe interlocutori că aceasta este adevărata lor patrie și că ei trebuie să-și ajute „neamul“, chiar dacă trăiesc pe alte meleaguri.

Și după această vizită, diplomatul a continuat verificările prin unii vizitatori ai ambasadei, interesîndu-se, într-un context mai general, despre familia informatorului.

Treptat, la întîlnirile dintre cei doi a început să participe și soția diplomatului, care, instruită probabil anterior, aborda în discuții anumite aspecte ale vieții social-politice din România, cu scopul evident nemărturisit de a sonda mai profund sentimentele informatorului, de a-l influența în spirit naționalist și, totodată, pentru a-l exploata informativ.

Conform liniei de conduită special stabilite, informatorul nu se sustrăgea de la răspunsurile ce nu reprezentau divulgarea unor date secrete și pe care în mod normal trebuia să le cunoască avîndu-se în vedere ocupația sa. Concomitent, el a fost instruit să apeleze la anumite mici servicii din partea diplomatului, cum ar fi, de exemplu, procurarea unor obiecte de proveniență străină, pentru a i se da acestuia posibilitatea să-l considere ca fiindu-i oarecum obligat. Drept urmare, diplomatul a început să-i pretindă să-l viziteze la date și ore fixe, pentru a se putea ocupa mai îndeaproape de el și pentru a nu fi deranjați de alte vizite. Totodată, l-a sfătuit să nu folosească telefonul în relațiile dintre ei și să facă tot posibilul să nu se știe că au legături, întrucît autorităților nu le sint pe plac asemenea contacte. Referitor la eventualitatea că ar fi văzut de cineva intrînd în blocul unde locuia el și ar fi întrebare pe cine anume vizitează și de ce o face, diplomatul l-a instruit pe informator să se justifice că vine din cînd în cînd pe la cetățeanul străin, întrucît acesta este vecin cu o rudă a sa din țara respectivă, care trimite deseori unele mici atenții pentru părinții săi. Toată această evoluție a relațiilor dintre cei doi denotă că informatorul a reușit să-i cîștige încrederea cetățeanului străin, care l-a contactat asiduu în continuare, încercînd să-l indoctrineze ideologic și neîntîrziînd să-i solicite informații.

Intr-o notă către centrală, diplomatul raporta, printre altele, despre activitatea susținută desfășurată pentru recrutarea inginerului român, de la care aprecia că „a obținut informații bune”, și solicita fonduri pentru a-l stimula. Comunicarea sa către superiori a constituit cea mai bună dovadă că infiltrarea informatorului pe lângă el a reușit pe deplin și că de-acum toate eforturile trebuiau îndreptate spre dirijarea cât mai eficientă a acestuia și întărirea pe mai departe a convingerii cetățeanului străin că „succesul” îi aparținea.

RATĂCIȚII

(Infiltrare printr-o legătură)

Din mai multe informații de primă sesizare rezulta că vreo cîțiva tineri români de naționalitate germană dintr-un oraș transilvănean, cu preocupări literare, s-au izolat de cenaclul literar din localitate, înființînd pe cont propriu un cerc de lectură, fără aprobarea organelor competente. În ședințele lunare ale acestui cerc, tinerii respectivi își citeau creațiile literare și le comentau reciproc, făcînd observații mai ales asupra conținutului lor. Existau indicii că printre lucrările prezentate se găseau și poezii și proză cu caracter ostil, denigrator la adresa realităților din România socialistă.

În anturajul respectiv erau dirijați doi informatori, dar în procesul verificărilor aceștia s-au dovedit nesinceri, rezultînd, printre altele, că au și desconspirat legătura cu organele de securitate, înțelegîndu-se cu ceilalți membri ai cercului literar să se informeze reciproc în cazul cînd cineva s-ar interesa despre activitatea lor. Așa stînd lucrurile, recrutarea unui alt informator din rîndul participanților la ședințele cercului literar era dificilă și fără perspective, întrucît, avîndu-se în vedere înțelegerea dintre ei, exista pericolul de desconspirare a acțiunii. În aceste împrejurări, s-a ajuns la concluzia că soluția optimă era infiltrarea unui informator, capabil să rezolve sarcinile reclamate de situația operativă. În consecință, s-a trecut la o selecție riguroasă, în urma căreia s-a stabilit că informatorul „Gruia” ar fi cel mai indicat pentru infiltrare, deoarece întrunea următorul sumum de condiții favorabile: era de naționalitate germană; avea vîrsta apropiată de a celorlalți; absolvise Facultatea de filologie; manifesta veleități literare și făcea parte din cenaclul literar părăsit de cei urmăriți; suferise o condamnare pentru tentativă de trecere frauduloasă a frontierei; se cunoștea cu toți membrii cercului literar clandestin din perioada de cînd participaseră împreună la cenaclul literar, dar nu întreținea relații mai apropiate decît

cu unul dintre aceștia, și anume „Otto Wilhelm“; era atașat organelor de securitate, furnizând informații de valoare, unele dintre ele ducând la finalizarea anumitor cazuri.

Pe de altă parte, despre legătura informatorului prin care se preconiza infiltrarea sa, respectiv tânărul „Otto Wilhelm“, se cunoșteau următoarele: era în relații apropiate cu „Reiner Martin“, care se erijase în conducătorul cercului literar, „Arnold Weis“, redactor la o publicație în limba germană din București, și „Theis Hans“, toți trei având lucrări literare cu caracter dușmănos; găzduia la domiciliul său ședințele periodice ale cercului; era căsătorit, nu avea serviciu și din această cauză cam ducea lipsă de bani; avea o fire boemă, petrecându-și o bună parte din timp prin localuri publice; îi plăcea să fie flatat, să i se aducă laude atît lucrărilor sale, cît și lui personal, situație în care devenea volubil și deschis.

Toate datele referitoare atît la informator, cît și la „Otto Wilhelm“ pledau în favoarea trecerii la infiltrarea lui „Gruia“ în grupul respectiv, exploatîndu-se relațiile existente între cei doi.

Pentru realizarea primului contact, „Otto Wilhelm“ a fost luat în filaj și la momentul considerat cel mai potrivit s-a realizat o întîlnire „întîmplătoare“ a informatorului cu el.

Cu această ocazie, „Gruia“ a avut ca sarcină să-i povestească unele „frământări“ ale sale, eșecul înregistrat în tentativa de a pleca ilegal în R. F. Germania, viața petrecută în detenție, cît și faptul că antecedentele penale atrag după sine imposibilitatea de a-i fi publicate lucrările. Confiindu-i aceste frământări, informatorul avea să-i creeze lui „Otto Wilhelm“ impresia că este în căutarea unui suport moral pentru a putea depăși impasul în care se găsește și că deci așteaptă de la el înțelegerea necesară. Lui „Gruia“ i s-a indicat ca, pentru început, să nu abordeze problema cercului literar, ci doar să se intereseze despre ultimele sale creații și de ce nu-l mai vede pe la cenaclul unde, din cîte își amintește, aportul său era apreciat. Totodată, el avea sarcina să-i laude unele lucrări și să-i ceară să-i dea spre lecturare ce a mai scris în ultimul timp. Întreaga sa atitudine trebuia să conducă la a obține din partea lui „Otto Wilhelm“ o invitație acasă, pentru a-i studia manuscrisele și a discuta pe marginea lor. Conform așteptărilor, acesta s-a arătat bucuros că „Gruia“, care avea mai multă experiență literară, este interesat în a-i cunoaște lucrările și i-a propus să meargă la el acasă. Potrivit instructajului, informatorul s-a eschivat inițial, pretextînd că ora tîrzie îl împiedică

să o deranjeze pe soția lui „Otto Wilhelm“, dar dacă este de acord îl va căuta într-o altă zi. Următoarea întîlnire a avut loc la „Otto Wilhelm“ acasă, unde au purtat discuții, printre altele, și despre două lucrări de „sertar“, cărora „Gruia“ le-a sesizat sensul interpretativ tendențios, și i-a mărturisit autorului că sînt „măiestrit“ scrise. „Otto Wilhelm“ i-a destăinuit că și alți prieteni de-ai lui, constituiți într-un cerc literar, independent de vechiul cenaclu, scriu poezii și proză cu asemenea caracter și că aceștia, printre care „Reiner Martin“, „Theis Hans“ și „Wurmer Johan“, vor veni la el pentru a pregăti următoarea ședință. Asigurîndu-l pe „Gruia“ că întîlnirea va fi foarte interesantă, „Otto Wilhelm“ l-a invitat și pe el să participe. Fără a trăda un interes deosebit, informatorul i-a răspuns că dacă va avea timp va veni și el, întrucît este animat ca și ei de asigurarea unui flux nou în poezie.

Începînd din această perioadă, modul corect de respectare a instructajului făcut i-a permis informatorului ca printr-o comportare adecvată, prin „identitatea“ preocupărilor sale literare cu ale elementelor urmărite, prin poziția moderată adoptată față de lucrările a căror lectură o asculta să cîștige tot mai mult încrederea persoanelor în cauză. Infiltrarea sa în grupul care constituia cercul literar clandestin a fost astfel realizată cu succes, elementele respective vorbindu-i deschis despre intențiile lor de a crea o literatură germană tendențioasă, cu idei ostile statului român. Această infiltrare reușită și-a dovedit în scurt timp și eficiența, în sensul că în baza datelor furnizate de informatorul „Gruia“ s-au întreprins măsuri diversificate, care au dus la destrămarea anturajului și la influențarea pozitivă a tinerilor ce-l compuneau.

PRIETENIE CU TILC

(Infiltrarea unui informator prin alt informator, fără desconspirare)

„Doly Rudolf“, cetățeană străină originară din ținuturile maramureșene, cunoscută ca agentă a unui serviciu de spionaj, a vizitat România ca turistă în iarna și vara aceluiași an, restabilind legături vechi cu unii foști colegi de liceu și cunoscuți. Ulterior a continuat să vină în țara noastră de 2—3 ori pe an, de fiecare dată câte 3—4 săptămâni, timp în care își revedea prietenii și-i gratula cu diferite cadouri. Tuturor le spunea că lucrează la o casă de mode, că soțul ei este bogat, dar că nu se înțeleg, din care cauză au convenit să-și ducă fiecare viața separat, și că vine în România din plăcerea de a fi singură și de a petrece cum dorește.

Într-una din vizitele sale turistice, „Doly Rudolf“ a venit din străinătate însoțită de o prietenă pe nume „Mona“. În timpul sejurului, aceasta s-a îndrăgostit de un anume „Petrică“, funcționar la un hotel și informator al organelor de contra-spionaj. „Doly“ a aflat despre legăturile dintre cei doi și l-a cunoscut personal pe „Petrică“, dar nu a manifestat nici un fel de interes pentru el.

În ultima lună a aceluiași an, „Doly“ și „Mona“ au venit din nou pentru două săptămâni în România. Imediat după sosire, „Mona“ i-a telefonat lui „Petrică“ și l-a rugat să vină în București, dându-i și adresa hotelului unde locuia împreună cu „Doly“.

În scopul verificării informațiilor ce se dețineau despre „Doly Rudolf“ și pentru a se stabili misiunile concrete cu care aceasta venea în România, s-a hotărât infiltrarea informatorului „Ionescu“, inginer cercetător într-un obiectiv important. Selecționarea lui pentru realizarea acestei măsuri a avut la origine buna sa pregătire profesională, experiența și corectitudinea în colaborarea cu organele de securitate. În același timp, s-a ținut seama că era în bune relații cu un cetățean străin din aceeași țară cu „Doly“ și „Mona“ și că acesta îl

aprecia foarte mult, corespondând chiar pe diverse teme de interes reciproc. De asemenea, „Ionescu“ îl cunoștea pe „Petrică“, cu care vorbea deseori la telefon și se vizitau când se deplasau fiecare ocazional prin localitatea celuilalt. Prin infiltrarea acestui informator se viza, date fiind cele de mai sus, și eventualitatea pătrunderii în rețeaua informativă a serviciului de spionaj pentru care lucra „Doly Rudolf“.

Știindu-se data când „Doly“ și prietena sa urmau să vină în București, locul unde vor locui și faptul că în asemenea situații „Petrică“ este chemat telefonic să le viziteze la hotel, acestuia din urmă i s-a spus că organele de securitate sînt interesate să verifice scopul pentru care „Ionescu“, cunoștința sa, ia legătura uneori cu anumiți cetățeni străini. Pentru aceasta s-a stabilit ca „Petrică“ să-l pună în legătură pe „Ionescu“ cu „Doly Rudolf“ cu proxima ocazie.

Concomitent, informatorului „Ionescu“ i s-au cerut relații despre „Petrică“ și i s-a indicat ca, atunci cînd se vor ivi condiții favorabile, să intre în anturajul acestuia și să facă cunoștință cu prietena lui și cu conaționala ei. Despre „Doly“ i s-a spus, în esență, că este originară din România, că se dețin informații că ar lucra pentru un serviciu de spionaj străin și că este versată. Totodată, i s-au dat și semnalmente celei în cauză. I s-a spus, de asemenea, că se pune mare preț pe iscusința sa de a-și valorifica încă o dată calitățile și că, în consecință, se scontează că va câștiga încrederea celei în cauză și va reuși astfel să stabilească adevăratele scopuri ale venirii ei periodice în România.

În baza instruirii amănunțite care i s-a făcut, cînd a primit telefon de la „Mona“, „Petrică“ i-a spus că va veni și va sta câteva zile la București, intrucit tocmai înainte cu două săptămâni fata lui s-a îmbolnăvit grav și este internată la un spital din Capitală. De menționat că nu era vorba de nici o legendă deocamdată, deoarece situația chiar aceasta era. Informatorul nu avea soție, iar „Mona“ cunoștea că el are un copil. În continuare, legendînd un mod de acțiune plauzibil, „Petrică“ a pretins că nu cunoaște prea bine Bucureștiul și că ar dori ca ea să-i dea relații despre modul cum poate ajunge de la gară la hotelul unde este cazată. Cum era și de așteptat, aceasta nu i-a putut da explicații edificatoare și a rămas stabilă să se descurce el cum va crede de cuviință. Și „Petrică“ s-a descurcat așa cum s-a înțeles cu ofițerul ce îl avea în legătură, respectiv, odată sosit în București, să meargă întii pe la spital, iar apoi, după-amiază, să-l viziteze pe „Ionescu“.

căruia să-i vorbească de necazul său și să-l roage să-l conducă la adresa unde-i este găzduită prietena. Potrivit sarcinii primite de a folosi orice prilej pentru a le cunoaște pe cele două cetățene străine din anturajul lui „Petrică“, „Ionescu“ a acceptat cu plăcere să-l conducă la hotelul unde locuiau „Doly“ și „Mona“. Aici au fost primiți și tratați corespunzător. „Petrică“ le-a vorbit despre necazurile lui și a scos în evidență sollicitudinea prietenului său care a fost așa de drăguț și l-a condus pînă la hotel, pentru că altfel nu s-ar fi descurcat în starea psihică în care se găsea. În plus, tot „Ionescu“ va trece din cînd în cînd pe la fetiță, la spital, pentru a-i mai duce cite ceva. Auzind aceste laude la adresa lui „Ionescu“, „Doly“, care la început fusese rezervată, a devenit mai volubilă și i-a făcut chiar citeva complimente acestuia. Au convenit apoi ca seara să meargă împreună la un restaurant. La despărțire, noaptea tîrziu, cu toții au fost de acord că au petrecut minunat, iar cele două prietene au avut la hotel numai cuvinte de admirație în legătură cu noua lor cunoștință. Subliniind că „Ionescu“ i-a făcut o impresie bună, „Doly“ a avertizat-o totuși pe „Mona“ că se impune să observe cu foarte multă atenție dacă acesta este cu adevărat ceea ce pare.

Liniei de conduită a lui „Ionescu“ i s-au fixat imediat noi coordonate, potrivit cărora el trebuia să le curteze discret în continuare pe străine, acordîndu-i un plus de atenție lui „Doly“, fără însă a încerca s-o sustragă de la conversația de grup. În timpul discuțiilor, el avea să aducă vorba despre cunoștința sa din străinătate și să le roage să-i transmită o scrisoare. (S-a preconizat ca „Ionescu“ să-i adreseze străinului urări cu prilejul Anului nou și să-i scrie că îi pare rău că nu se poate consulta cu el într-o problemă în legătură cu care este interesat. Se sconta că scrisoarea va fi citită atît de „Doly“, cît și, eventual, de altcineva și că expeditorul va intra în atenția serviciului de spionaj respectiv.)

Comportîndu-se degajat, politicoș și fiind deosebit de volubil, „Ionescu“ a reușit să și-o apropie din ce în ce mai mult pe „Doly“. Mergeau frecvent la restaurant, vizionau spectacole de teatru și de film, au fost citeva zile chiar și la munte etc. Acasă, la hotel, „Doly“ și „Mona“ discutau foarte favorabil la adresa lui „Ionescu“, prima mărturisind că este pe cale să se îndrăgostească de el.

Înainte cu citeva zile de plecarea celor două străine din țară, „Ionescu“ i-a înmînat lui „Doly“ scrisoarea către prietenul său, asigurînd-o că nu este vorba despre nimic compromițător, așa după cum își exprimase ea temerea.

La despărțire, „Doly Rudolf“ și-a manifestat încă o dată bucuria de a-l fi cunoscut pe „Ionescu“ și i-a spus că ar fi foarte fericită dacă acesta ar avea ocazia să se deplaseze în străinătate, unde să se reîntilnească.

Cu aceasta, primul obiectiv al infiltrării era atins. Informatorul s-a dovedit a fi fost selecționat în mod corespunzător pentru o astfel de acțiune, reușind să trezească interesul persoanei urmărite.

Folosirea cu pricepere a împrejurărilor naturale, firești, a permis elaborarea unor legende plauzibile și fixarea celui mai adecvat plan de acțiune.

[The text on the right page is extremely faint and illegible, appearing to be a continuation of the narrative.]

CERCETĂTORUL

(Infiltrarea unui ofițer)

Un fost funcționar, pe nume „Török Alexandru“, dintr-un orașel cu o populație compusă din mai multe naționalități conlocuitoare, pensionat de câțiva ani de zile, a fost semnalat pe linie informativă că se preocupă intens de culegerea unor date de natură folclorică și monografică. Îl interesau îndeosebi biografiile, obiceiurile și averile unor ascendenți de naționalitate maghiară. Încercările de a se aprofunda semnalarea respectivă n-au dus la rezultate prea concludente, în sensul că nu s-a mai putut stabili decât că acesta, în unele împrejurări, avea manifestări naționalist-șovine și că întreținea relații mai apropiate cu învățătorul pensionar „Balint Adalbert“ și cu preotul „Nagy Bela“, fost condamnat. Într-o nouă tentativă de a se obține date suplimentare cu privire la activitatea lui „Török Alexandru“, a fost dirijat pe lângă el un informator dintr-o localitate vecină. Pentru început, acest informator a stabilit că „Török Alexandru“ a trecut la organizarea și sistematizarea datelor culese de el din diverse surse, în intenția afirmată că vrea să lase și el ceva posterității. Tot acest informator a mai constatat că soția obiectivului era bolnăvicioasă și suferea de gelozie, motiv pentru care soții „Török“ nu vorbeau în casă decât strictul necesar. Același motiv îl determina pe „Török“ să evite permanentizarea unor relații de vizite cu persoanele din cercul său de cunoștințe.

La un moment dat însă, informatorul s-a îmbolnăvit și n-a mai putut continua furnizarea de date necesare clarificării activității lui „Török Alexandru“.

Analizându-se situația operativă existentă s-a ajuns la concluzia că și recrutarea unui nou informator cu posibilități reale pe lângă „Török Alexandru“ era problematică și necesita timp. În aceste împrejurări s-a apreciat că pentru verificarea și adâncirea informațiilor existente cu privire la activitatea desfășurată de „Török Alexandru“ se impunea infiltrarea unui

ofițer de securitate. Pentru o asemenea misiune a fost selecționat un ofițer care știa la perfecție limba maghiară, obiceiurile populației din zonă și, bineînțeles, nu era cunoscut ca fiind cadru al organelor de securitate.

În continuare s-au întreprins următoarele măsuri :

— s-a obținut acordul conducerii filialei Arhivelor Statului din localitate ca ofițerul respectiv să fie angajat în această unitate, cu legitimație corespunzătoare, și s-a stabilit o legendă pentru acoperirea sa față de funcționarii ce lucrau cu publicul, pentru a se preveni desconspirarea acțiunii în eventualitatea că „Török“ ar fi încercat să facă anumite verificări ;

— ofițerul s-a documentat temeinic în domeniul arhivisticii specifice județului, în privința atribuțiilor profesionale și a reglementărilor juridice referitoare la această activitate.

În noua sa calitate, ofițerul a trecut la realizarea primului contact cu „Török Alexandru“.

În acest scop, a luat legătura cu unele persoane care cunoșteau preocupările obiectivului în domeniul folcloristic, dintre care n-au lipsit învățătorul pensionar „Balint Adalbert“ și preotul „Nagy Bela“. El le-a destăinuit intențiile sale de a întocmi o lucrare monografică și le-a solicitat sprijinul în a descoperi surse de inspirație și în culegerea de date. Așa după cum se prevăzuse, cei doi l-au trimis la „Török Alexandru“, care, auzind cine i l-au recomandat și că are preocupări ce coincid cu ale lui, s-a arătat plăcut surprins de vizită, astfel că discuțiile au început într-o atmosferă favorabilă. În cadrul acestei prime întâlniri, obiectivul i-a povestit oaspetelui despre viața sa familială, despre preocupările lui folclorice, arătându-i chiar și câteva volume în manuscris, pe care i le-a și împrumutat spre consultare. La despărțire, ofițerul i-a mulțumit pentru amabilitate și încrederea acordată, stabilind să se revadă peste câteva zile. La următoarea întrevvedere, ofițerul i-a restituit volumele împrumutate și a făcut aprecieri pozitive cu privire la activitatea lui „Török Alexandru“, evidențiindu-i meticulozitatea și originalitatea în abordarea unor „valori culturale“. Precizând că din volumele în manuscris studiate a reținut aspecte utile pentru lucrarea pe care intenționează s-o realizeze, a subliniat că îl interesează mai ales probleme și date din domeniul istoric, în special documente autentice specifice Transilvaniei. În plus, ofițerul și-a manifestat dorința ca, deocamdată, despre preocupările lui să nu mai știe altcineva. Impresionat de confidența acestuia, „Török Alexandru“ i-a mărturisit că îl simpatizează foarte mult și că îl consideră

un urmaș de-al său. În consecință, i-a confiat că mai are și alte scrieri în manuscris, pe care i le-a și dat spre consultare și pentru a extrage unele date, susținând că ele ar conține „adevărul“ despre trecutul maghiarilor din Transilvania. Totodată, l-a rugat să le manipuleze cu maximă grijă, pentru a nu afla despre ele organele de stat. Ofițerul i-a mulțumit pentru încredere și l-a asigurat de absoluta sa discreție. Aceasta a doua vizită a ofițerului la domiciliul elementului urmărit s-a soldat nu numai cu apropierea dintre cei doi, ci și cu descoperirea mai multor volume în manuscris pe care gazda le ținea încuiate într-un dulap de fier dintr-o încăpere mai retrasă a apartamentului său.

Organizându-se studierea materialelor respective a rezultat că acestea aveau un conținut vădit dușmănos, fiind pline de idei naționalist-iredentiste, unele îndemnând chiar la acțiuni ostile. Într-unul din volumele în cauză s-a găsit și un tabel cu 46 de persoane de naționalitate maghiară, în dreptul fiecăreia fiind trecute sume de bani variind între 10 și 30 lei; primele șapte persoane aveau diverse funcții (președinte, vicepreședinte, casier etc.), iar în dreptul lui „Török Alexandru“ scria că este secretar.

Ca urmare a măsurilor complexe întreprinse în continuare s-a stabilit că „Török Alexandru“ făcea parte dintr-o grupare ilegală, cu un statut propriu de organizare și cu un sediu bine acoperit sub masca activității cultice, care se erijase în „conducător spiritual“ al maghiarilor din localitate, exercitând o puternică influență nocivă, naționalist-iredentistă, mai ales asupra unor tineri. Gruparea clandestină avea legături cu alte persoane cu trecut politic reacționar din mai multe județe din Transilvania, care îi încurajau activitatea ostilă.

Acțiunea de lichidare a acestei grupări și măsurile întreprinse pentru prevenirea consecințelor dăunătoare datorate influențelor negative exercitate de elementele de teapa lui „Török Alexandru“ au fost rezultatul infiltrării cu succes a ofițerului de securitate în clandestinitatea celor în cauză.

CUPRINS

	<u>Pag.</u>
I. Noțiunea de infiltrare	3
II. Pregătirea infiltrării	5
III. Realizarea infiltrării	20
IV. Infiltrarea ofițerului de securitate	26

Anexe:

Anexa nr. 1 — Diplomatul păcălit	29
Anexa nr. 2 — Rătăciții	33
Anexa nr. 3 — Prietenie cu țile	36
Anexa nr. 4 — Cercetătorul	40

Redactor : mr. VASILE GHEORGHE
Tehnoredactor : p. c. RADU STOIAN

Comanda nr. 00549233. Dat la cules : 10.01.1979

R.M. nr. 03/1979. Bun de tipar : 17.03.1979

Lucrarea conține 44 pagini